

Jakub Macek

Sněhurka

Sněhurka byla jednou z nejpodivnějších prostitutek v City. Kdokoli jí olízl prstík s bíle nalakovaným nehtem, stal se součástí jejího temného světa, o němž málokdo věděl máloco jistě. "Nejsem jen děvka," říkala o sobě žena zvaná Sněhurka, "jsem taky pěkná kurva."

Jako první se o tom strašném zemětřesení dozvěděl Jack Smooth. Bylo právě před polednem a on si naléval z modré čínské konvice druhý nálev bílého čaje Bai-mu-dan, když se otevřely kůží polstrované dveře do jeho pracovny.

"Pane?"

"Ano, Paule?"

"Nepříjemná zpráva, pane."

Jack Smooth zvedl oči od šálku. "Nepříjemná zpráva?" Dnes ráno se vzbudil s velmi podivným pocitem. Nechtěl věřit, že tento pocit byl oprávněný.

Paul tiše přikývl a upravil si klopy smokingu.

"Veškerá vaše konta, pane, byla zablokována."

Jack Smooth zbledl.

"A kdo je... zablokoval?"

"Zdá se, že City, pane." Paul dokázal být dokonale nezúčastněný.

"City?" Smooth praštil pěstí do stolu a vztyčil se tak prudce, až se stůl otrásl a čaj vyšplíchl. "Ale já jsem City!"

Ostatní to věděli poměrně záhy. Ukázalo se, že ani oni na tom nejsou lépe. Během několika minut po jedenácté dopoledne byl pětí předním mužům City, mužům, kteří tvořili Správní radu Korporace City, zastaven veškerý přístup ke kontům. Jediný, kdo nebyl k sehnání, byl šestý člen Rady, Samuel Dillacro. Jeho telefonní číslo bylo zrušeno.

Jack Smooth, Jacek Zbigniewski, Leonardo T., B. L. Torston a Jacob Lee Teatree se sešli pět minut před čtvrtou na jednom velmi dobře utajeném místě nedaleko přístavu.

"Je to zrada, pánové," pravil znechuceně Jack Smooth. "A přísahal bych, že v tom má prsty náš přítel Dillacro."

"Jo," zavrčel Zbigniewski a odplívl kousek doutníkového tabáku, který mu uvízl v mezeře mezi předními zuby. "Jeho telefonní číslo je hluchý."

Ostatní přikývli. Vzduch v místnosti se dal krájet, kožená křesla tiše vrzala a větrák u stropu míchal pomalými lopatkami líný tabákový kouř.

"Beze vší pochybnosti je do toho ovšem zapojen i Nejvyšší, pánové," řekl po chvíli zlověstně Smooth.

"I jeho tajné číslo bylo zrušeno. A je zcela zřejmé, že bez svolení Nejvyššího by se s našimi konty nemohlo cokoli stát."

Chvilí bylo ticho, všech pět zadumaně mlčelo.

Celé City bylo již deset roků v držení Korporace City, v jejíž Správní radě tito mužové seděli. Správní rada byla oficiálním držitelem moci v City - pod její křídla patřilo několik největších městských fabrik včetně společnosti Farmacy Bulldog Co., která proslula výrobou vlasových implantátů. Média i plebs věřily, že šestice největších obchodníků této části světa městu měst opravdu vládne...

Pravda ovšem byla trochu jiná. Nad Velkou šestkou stála osoba Nejvyššího, která ze své tajemné anonymity ovládala dvě třetiny

nejvýznamnějších finančních toků. Nejvyšší vládl pevně a rozumně, zasedání Správní rady se účastnil jako holografická projekce tloušťka bez tváře a dával všem pěti džentlmenům jasně najevo, že on je pánem města. Oni to akceptovali -měli podíl na moci a financích, měli mediální proslulost. Teď se ovšem všechno mělo změnit.

"Je to naprosto odporná konspirace!" vykřikl po chvíli Leonardo T.

"Jo, to je přesně to slovo, to fakt jo." Zbigniewski si znechuceně položil nohy na konferenční stolek. "Konspi... jo."

"Jedno je tedy již teď jisté - za celým spiknutím musí stát Nejvyšší a kojot Dillacro." Jacob Lee Teatree si pohladil své ocelově se lesknoucí čelo, které skrývalo paměťový čipový implantát řady Axis XII.

"Patrně," přikývl Smooth. "Jinak si to nedokáží vysvětlit." Naklonil se ke Zbigniewskému. "Mohl bych požádat o doutník, příteli? Ve spěchu jsem své nechal doma."

"Ale jo, pohoda." Zbigniewski podal Smoothovi havanu za sto šedesát dolarů.

Smooth zabafal. "Jak jsem si nechal zjistit ještě před touto schůzkou, bude zítra svolána do City Building, městské správní budovy, tisková konference, na níž bude oznámeno rozpuštění naší Správní rady a ustanovení nové. Tuto konferenci povede náš... ehm, kolega Dillacro."

"Jak vysvětlí naše odvolání?" zeptal se rudý Torston.

"Předloží městu tyto dokumenty," odpověděl Smooth a rozložil na stolek pět hromádek zkopírovaných lejster a záznamů. "Jsou v nich důkazy o našem nezákonném podnikání s městskými financemi, jsou v nich důkazy o spojení každého z nás s tou kterou drogovou mafií, s tím kterým gangem či hackerskou skupinou."

Leonardovi T. spadla čelist. "Jak to... co?" "Ano, pánové. Jsou to doslovné přepisy profesionálních, a tedy Bezpečností autorizovaných zvukových záznamů. Pánové, přiznejme si to - my všichni jsme byli hosty jisté ženy. Nevěděli jsme to o sobě navzájem, ale byli jsme jimi. A všichni jsme si před ní... promiňte, že použiji ten výraz, všichni jsme si před ní pouštěli hubu na špacír."

"Do hajzlu!" hlesl Zbigniewski a ztratil barvu.

Sammuel Dillacro právě poobědval, když se Nejvyšší ozval. Jeho hologram se v rohu Dillacrova komunikačního sálu objevil přesně ve dvanáct patnáct.

"Vidím, Sammueli, že vše šlape jako hodinky." Tlustý muž se tvářil spokojeně, dá-li se to říci o někom, kdo má rozostřený obličej.

Dillacro přikývl.

"Ano, pane. Konta těch pěti byla zastavena. Konference byla svolána na zítřek na večer do City Building. Novináři zatím nic netuší, samozřejmě..."

"Výborně, Sammueli." Hlas Nejvyššího pravděpodobně procházel přes elektronický filtr. "Dál se už o nic nestarej, vše zařídím já. Ty se dnes večer pořádně uvolni před zítřejším velkým dnem. Ráno dostaneš seznam nových členů Rady."

Hologram zmizel.

Sammuel si oddychl. Pořádně se uvolni... pochopil, co měl Nejvyšší na mysli. Dnes je skutečně dobrý den pro návštěvu slečny Sněhurky, jak si ta úžasná děvka říkala. Bez ní by všechno bylo mnohem těžší...

Pouhou myšlenkou vytočil číslo na telefonu implantovaném přímo do lebky v oblasti pravého ucha.

"Dnes večer mě čkejte, slečno Sněhurko. Je čas na oslavu." Samuel Dillacro měl již teď erekci.

"Ano, slečna Sněhurka pořizovala záznamy všeho, co jsme před ní řekli." Měl záhrobně studený hlas, když to říkal. A všichni ostatní znovu sklonili hlavy, co vše během perverzních sedánek a lehánek u té z nejznámějších prodejních děv naplácali.

Po nějaké chvíli zvedl B. L. Torston hlavu.

"A jak to všechno víte, Smooth? Nejste v tom snad taky zapletený?"

"Ale kdepak, Torstone," zavrtěl Smooth pobaveně hlavou. "Nezapomínejte na mou minulost v kontrarozvědce. Stále ještě mám styky, které, jak doufám, neohrozí ani nepříteli Nejvyššího."

"Jasně, vy velký agente... Ale kdo je Nejvyšší, to stále netušíte, co?" ušklíbl se Torston.

"To bohužel netuším," připustil Smooth.

"Ale podezření nyní padlo na našeho bývalého přítele Dillacroa," pravil Leonardo T., který stál u baru a naléval si drink. Jeho černá tvář se stáhla v zamyšleném výrazu.

Vzduch po těch slovech rozechvělo nenávistné napětí.

Kdyby tou dobou Smoothovi přátelé z kontrarozvědky sledovali všechny telefonní hovory - což ovšem bylo nemožné -, bezpochyby by se pozastavili nad jedním velmi podivným. Voláno bylo z čerstvě zřízeného telefonního čísla.

"Doktor Ari Aaronski?" zeptal se zkreslený mužský hlas.

"Ano," zněla odpověď.

"Je vaše zboží připraveno?"

"Dolažuji poslední detaily."

"Výborně. Za hodinu si pro to přijdou moji lidé. Vaše odměna bude, myslím, dostatečná, abyste vše ihned zapomněl. Nemusím vás snad upozorňovat, že kdyby tomu bylo jinak..."

"Je mi to jasný."

Konec hovoru.

"Chce to pomstu," řekl Torston. "Krutou pomstu."

"Ano," souhlasil Smooth. "Džentlmensky, vlastní rukou."

"Ano," souhlasil i Leonardo T. a po něm i Teatree.

Své "jo" po chvilce váhání připojil i Zbigniewski.

"Zemře ten proklátec Dillacro i děvka Sněhurka." Torstonova tvář získala značně sveřepý výraz, umocněný doutnající cigaretou, která mu visela na dolním rtu.

Po chvilce, kdy si bahnili v mstivých pocitech a kdy si představovali rozpáraná těla dvou zrádců, se vrátili do reality.

"Ale jak to provedem, ty vole?" zeptal se překvapivě konstruktivně Zbigniewski.

"To je jednoduché," usmál se sebevědomě Smooth, típl tlustého doutníkového špačka o okovanou patu své naleštěné lakýrky a druhou rukou si uhladil pěšinku. "Dnes o šesté hodlá pan Samuel Dillacro navštívit slečnu Sněhurku, aby v její společnosti oslavil svůj pochybný triumf. To je ta nejlepší příležitost..."

Ostatní se temně usmáli.

"Ale pozor, přátelé," pozdvihl prst Leonardo T. "Bez tělesných strážců!"

"von se zbláznil, ty vole," zaskučel Zbigniewski.

"Kdepak," zavrtěl hlavou Leonardo T. "Nemáme již co ztratit. Jde tedy jen o naši pochybnou čest. Svě chlapce necháme v autech. Toto je poslední noc, kterou prožijeme jako muži velkého formátu - nechť tedy stojí za to."

"Ano, souhlasím," řekl Jack Smooth. "Takže - dnes v šest hodin a pět minut vystoupíme ze svých vozů u domu slečny Sněhurky. Však víme, kde ten je."

Přisvědčili.

Leonardo T. pak nalil všem pánům i sobě whisky a pět nízkých širokých skleniček dotklo se svými okraji u příležitosti přípitku pěti zruinovaných mužů, kteří byli uvyklí vládnout.

A větrák stále šlehal hustý vzduch...

Jack Smooth seděl na zadním sedadle své černočerné limuzíny a za kouřovými okny ubíhaly temné ulice City.

Na kolenou měl Smooth přetisk středověkého ručního přepisu Aristotelovy Metafyziky, otáčel velké strany a klouzal očima po dokonalých iluminacích. Myšlenkami byl však někde jinde - v Sněhurčině posteli. Cítil její chladné vláčné prsty na svém těle, viděl v duchu její sněhobílou kůži... Byla prodejnější, než kdy mýsl. Ale souložila dokonale.

Kdo bude v nové Správní radě? Kdo stane po boku zrádného Dillacroa? Těžko říct... Mladých talentovaných obchodníků bylo dost, sami si je vychovali.

Smooth se v duchu vrátil k ostatním čtyřem smolařům. Škoda, že končí - byli dobrý tým.

Leonardo T. vyšel z černého ghetta ve čtvrti Pharao, skrze kariéru univerzitního basketbalisty se dostal k vzdělání, perfektnímu chování a slušným stykům.

B. L. Torston byl zelený mozek - armáda a tisíce pololegálních dodávek však pro něj byly odrazovým můstkem pro kariéru jednoho z nejtvrďších finančníků, jaké kdy Smooth poznal.

Jacob Lee Teatree, zvláštní brouk, Australan, měl v žilách čínskou a židovskou krev, což byl hotový genetický Molotovův koktejl.

Jacek Zbigniewski by se dal označit za balvana, balíka z periferie, který začal kariéru jako obchodník s ojetými a kradenými auty. Jeho obhroublý a přisprostlý a zajisté dosti perverzní mozek však kupodivu dokázal dát vzniknout nezvykle vtipným a účinným nápadům, které jej zbavily všech konkurentů v oboru a pomohly mu vzlétnout i s hnojem a slámou na holinkách.

Smooth stáhl koutky. Nemohl snad někdo z nich být zcela skrytě a tajně Nejvyšším? Nebojím opravdu byl slizký Samuel Dillacro? Nebo snad Sněhurka? Či nevládne teď městu tajuplný Roboy, jenž si tak dravě přivlastnil hlavní vysílací časy médií, srdce malověrných chudáků a slovo Spravedlnost? Nemůže za vším stát geniální hacker formátu Johna Bloesteema, jehož alias "XC" se před několika měsíci tak drasticky vrylo do paměti všech příznivců síťové simulace SimWorld? Smooth se pousmál a zavrtěl hlavou. Už blbnu, přiznal si. Je toho na mě moc.

Zítra zkontaktuji pár přátel. Argentina mě přivítá s otevřenou náručí.

Už o tom nesmím přemýšlet. V City jsem skončil.

Přesně o šesté vystoupil Samuel Dillacro po dlouhém schodišti, které vedlo k něžnému bílému apartmá slečny Sněhurky.

Šest strážců zůstalo na schodišti stát, s vysunutými bradami a tvrdými výrazy si založili ruce na prsou, aby uhlídali klid svého pána, jenž se šel oddávat divokým hrátkám. Netušil, co se chystá...

"Dobrý večer," pozdravil, když vstoupil.

Sněhurka ležela na veliké bílé posteli s bílými nebesy, celé apartmá zářilo neposkvrněnou bělostí.

"Dobrý večer, Sammueli," odpověděla ona a ukazováčkem pravé ruky si přešla po perleťové kozačce.

Dillacrovi se zvýšil krevní tlak.

"Ještě jednou vám chci poděkovat za vaše informace, slečno," řekl Dillacro zájímavě.

"Už nemluv a pojď," odpověděla ona a nahá ňadra se jí zachvěla.

Před domem zastavilo šest limuzín a vystoupilo z nich šest mužů.

"Jdeme?" zeptal se chtivě Leonardo T. Ve velkých tlapách svíral baseballovou pálku a pod kabátem skrýval poloautomatickou pistoli.

Ostatní drželi pistole v rukou.

Když vpadli do chodby pod schodiště, začali ihned střílet - věděli, že narazí na osobní strážce podlého Dillacra. Ti ubozí hoši, kteří měli chránit svého chlebobárce před nebezpečím, byli naprosto překvapeni a stačili vypálit jen několik málo kulek, které však mstitelům nikterak neuškodily.

Jeden z bodyguardů sice stačil seběhnout po schodech skoro dolů, Leonardova pálka však jeho běh se zvukem drceného kokosu zastavila. Zbraně ostatních mstitelů se pak rozezpívaly.

Po chvíli, když cinkot prázdných nábojnic o mramor zmlkl a ticho rušil jen bublavý chropot umírajících, rytmizovaný kapající krví, opustili Smooth, Zbigniewski, Leonardo T., Torston a Teatree své "štronzo" a vystoupali po schodech.

Velcí mužové, padající neodvratně ke dnu, ztratili ostych před smrtí.

Samuel Dillacro, souložící v dokonale odhlučněné místnosti Sněhurčina apartmá, neslyšel jediný výstřel, a proto byl velice překvapen, když se dveře s hlukem otevřely.

Mstitelé spatřili napřed jen jeho nahý zadek, míhající se mezi rafinovanými stehny slečny Sněhurky. Když se k nim v následujícím okamžiku otočila jeho zarudlá a upocená tvář, Zbigniewski se nahlas uchechtl: "Nazdar sukno. Sme tě přišli sejmout," zavyl posměváčkovsky.

"Džentlmensky, prosím," ohradil se proti takovému jednání Smooth. Otočil se pak k Dillacrovi a Sněhurce. "Přišli jsme vás vyprovodit na onen svět, vy bezpáteřné krysy."

Chvějící se Dillacro právě slézal ze Sněhurky a jeho přirození v tom strachu rychle ztrácelo na hrdosti.

Přesto ale zavrtěl hlavou. "Krysy? Bezpáteřné krysy? To říkáte vy, gauneři a podvodníci kolosálního formátu? Neudělali byste nic jiného než já, kdyby se vám naskytla příležitost..."

"Hajzle," řekl Zbigniewski a rukou vedenou zkušenostmi bývalého zloděje aut stiskl spoušť. "Máš mokrého ptáka, vole."

Dillacro jen hekl strachy a jeho hlava se v zápětí rozprskla jako ve starém béčkovém hororu. Zbigniewski polkl. Je to tak lehké!

Pak se všichni otočili k Sněhurce.

"I vy jste nám, madam, něco dlužná," řekl příkře Smooth, jehož džentlmenství zapomnělo, že hlaveň jeho zbraně míří té dámě rovnou mezi oči.

Sněhurka celou šarádu pozorovala se zvráceným pobavením, a když na ni Jack Smooth namířil pistoli - bože, jaký to byl perverzní

mazel, když měl kalhoty u kolen! - chraplavě se zasmála.

Právě v tu chvíli se totiž znovu otevřely dveře.

Všichni se otočili a s otevřenými ústy sledovali, že do místnosti vešel...

"Ó ano, pan Samuel Dillacro, toho jména a vzhledu druhý," řekla Sněhurka s bahnivým potěšením v hlase.

Překvapení bylo dokonalé.

V ruce toho druhého Dillacra se mihla zbraň. Než situací omráčení mstitele cokoli stačili udělat, padlo šest výstřelů.

Šest těl se sesulo k zemi...

Tak tam leželi všichni spolu - Jack Smooth (poslední myšlenka patřila Aristotelovi), sprostě se tvářící Jacek Zbigniewski, pátku objímající černý obr Leonardo T., v posmrtné křeči salutující B.L. Torston, vyrovnaně se usmívající Jacob Lee Teatree (není nad kombinaci judaistické životní sebeironie, klidu sedícího Buddhy a australské dobromyslnosti!) a od pasu dolů nahý zrádce Samuel Dillacro. Ten skutečný Dillacro. Ten bez mozku.

Sněhurka se slastně pohladila po vnitřní straně svých bělostných stehen, navolila číslo na svém telefonním implantátu a aktivovala hlasový modulátor.

"Ari Aaronski?" řekla podivně znějícím mužským hlasem. "Ano?... Výtečná práce, Aaronski! Zítra ráno si moji lidé přijedou pro zbývajících pět androidů. Věřím, že budou tak přesvědčiví, jako je ten, co stojí přede mnou..."

Pak jako vilná kočka slezla z postele a došla ke stojícímu androidovi Samuelu Dillacrovi.

"Tu tiskovou konferenci zítra můžeme zrušit, myslím..." Zamyslela se. "Jsou androidi v posteli a kšeftu vynalézavější než jejich předlohy?"

Samuel Dillacro Druhý se pousmál.

Sněhurka si přiložila jeho teplou ruku na odhalené ňadro.

"Nejsem jen děvka. Jsem taky pěkná kurva," řekla s machiavellistickým potěšením.

ilustroval Jiří Grus